

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1921"

Személy

Helyszám

Szerző: *Isoldos Anabol*

Cím: *Száz ember*

Forrás:

A Nap.

Br.

1921. XI. 31.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Száz ember

Az Erzsébet-köruton jobban esalt, mint máshol, biztosan azért, mert én arra meném és nem volt rajtam télikabát. Sromoru voltam, mint esős időben a vidám lelkű ember, aki a Napot szereti. Az eső olyan zümmögő zajt csinál, mint a hangos nagy zenekarban, ha pianissimo rezeg a csello de hurja. A sok pici koppolás, mintha csendes jaj lett volna; gondoltam: biztosan fáj a szegény kis víz-csepepcskének, amikor a fejét odaüti a flaszkorba... Egyre csak a földre néztem, furcsa ténképek rajzolódtek ki a miniatúr vizsugarakból. Fantasztikus formák, titokzatos jelok, szavak, kótlak, mindféle érthetetlen vonalak. Ezeknek a megfejtésén spekuláltam, egészen belefeledkeztem a hycrogliphékba, mint valami asszirológus. Egyszerre hirtelen összeütköztem valamitől tömeggel. Ember vagy fal, vagy fa? — nem tudtam az első pillanatban, nem is néztem fel, csak akkor amikor gorombán rám szólt valaki:

— Nem tud vigyázni?

Szót sem válaszoltam, csak gyűlölttem azt az embert, amiért megzavart a térszékben, kikökenkedt a gondolatmenetből, főképpen pedig azért, mert rátapott egyik hycrogliámra: éppen arra, amelyet abban a pillanatban akartam megfejteni. Utána fordultam. Sánta ember volt, alacsony, sovány. Két bottal járt szegény, lassan és fáradtan, vigyázott, hogy el ne csusszon. Ő is hátrafordult, magában bizonyára mormogott is

valamit. Amint úgy áutem ott az Erzsébet-köruton láttam a Rákóczi-ut és szemmel a Weassélnyi-utca felé, egyszerre megirt csak összeütköztem valamivel. Most már tudtam, hogy ez is csak ember lehet, mert hangosan és haragosan rám kiáltott:

— Vigye el az Ördög a maffáját!

Kicsit ingerülten fordultam meg, abban a pillanatban elhatároztam, hogy megtorlom ezt a sértést. Uram Isten, majd kövé dermedtem a meglepetéstől, megint csak egy sánta emberrel ütköztem össze. Az előbbi öreg volt, emez vén. Szekállas, kopott ruhája, haragos szemű, rosszakaratu ember. Ahogy ránéztem, láthatta, hogy nem szándékosan álltam a lassu utjába, mégis tovább szidott. Nagyon fájt a hangos kifakadása, de nem válaszoltam neki semmit. Csak gondolkozni kezdtem azon, nincs-e valami vejtélyes nyitja annak, hogy egyszerre két sánta emberrel akad incidensem az utcán? Közlebb huzódtam a házak falához és most már nem néztem a földre, hanem egyenesen magam elé, az emberekre, akik szembe jöttek velem, nehogy megint összeütközsem valami sántával.

Az első ember, akire rápillantottam, egy fehér pólyával belötött fejű fiatal leány volt. Jobb kezét a füllen tartotta; arcán látszott, hogy testi fájdalmai vannak. Sajnáltam. Elhaladt mellett, aztán jött egy öreg asszony, mellette kis gyerek, hat-hétéves fiu. Sápadt, vóna, vértelen. Az öreg asszony is beteges, becselt szemek, vékony orr, különösen magas, fénves, bőru homlok, hófehér aj. Éppen

köhögött, amikor melletttem elhaladt. Ez már az ötödik ember volt, akit megfigyeltem. Ezenkze jutott, hogy az öt közül egyik sem volt egészséges. No hát Pesten minden embernek valami testi hibája van, aki az utcán jár? Különös. Ezt meg kell figyelni. Egyszerre elszállt belőlem a léra, a hangulat. Ezt meg kell figyelnem. Megálltam a kapu alatt és elhatároztam, hogy most megfigyelek száz embert, aki arra jön. Mielve most már csak kilencvenötöt, mert öt mind beteg volt. Az egész nem tarthat öt percnél tovább. Kezdjük:

Elegáns fiatalember, szürke ruha, szakmakalap. Olyan sovány, mint a sétatolja. A feje olyan, mint egy madaré. — Ujságárus rikkance, rekedt hangu, sápadt. — Két középkoru asszony, egyiknek olyan vörös az arca, mint a kármín, a másiknak rövid a szoknyája, alól kilátszik a formátlan vastag bokája. — Fialat leány, kezében könyvek, hosszú lépésekkel sét, szemüveget hord. — Két férfi, egyik harmincéves lehet, rojtos a nadrágja, arcán forradásos sob, másik kövér öreg ember, kalapját a kezében viszi, a szitáló esőben fürdeti a kopasz fejét. — Gyönyörű két leány. Egyik lebontra viseli a szöke haját, a lába karcu, kivágott grenadin-ruha van rajta, olyan, mint az élet; másik is szép, elegáns, de legalább negyvenes cipőt hord. Rémes. — Most karonfogva házaspár jön. Biztos, hogy azok, veszekednek. Egész hangosan. Ezt a két szót hallom, amikor melletttem elmennék:

Nem kérek

A nő kikarol a férfiból, úgy mennek tovább. — Rottentően kövér férfi csamog, aranylánca végigfekszik a hasán, nagyokat fuj, az esőt meg az izzadságot törli homlokáról. — Egymás mellett három férfi. Hevesen vitatkoznak. Egyik kezében lóversenyujtság, amelybe ceruzával jegyez. A középső lefogja a jobb szelso kezét, fölényesen legyint arra, amit mond. Mind a három beteges színű, biztos, hogy egyik se fogja már megkapni a tüdőcsucsuhurutot. — Rikító ruhája, folyog. Megáll a cukrosbolt előtt, csokoládét vesz. Csupa szakadt kétkorozással fizet. — Cselédleány, tejesüveggel, meztelán szalad át a másik oldalról. Arca csupa egészség, ha selyemharisnya lenne a lábán, mindenki megfordulna utána. — Két jól öltözött fiatalember snajdigan egymás felé jönnek, egyik cigarettázik. A cigarettát eldobja, egy rongyos ember hirtelen ott terem, mintha egész uton a cigaretta után jött volna, felkapja a földről és tovább szívja, élvezettel, boldogan. — Négy egyenruhás ember baktat, mindegyiknek bot van a kezében, kettesével jönnek egymásután. Hallgatnak, vigyáznak a lépésre. Vakok. — Pékinas rohan, vállán kosár friss zsömlével. Fűtül. A zsömlék zörögnek a kosárban. — Fehérfőkötő dajka gyerekkosztól, a kocszi függöny felig leeresztve. Aranyos kis csecsemő arccskája villan ki a kocsiból, cuclizik a drága, leunyit szennel, békésen és megelégedetten. — Aztán munkáruháts ember jön. Ujságot olvas. A homlokát összerán csolja, látszik, hogy eszi a befűket. Két

inge van, gallér, nyakkendő nélkül. — Megint két kövér asszony. Különös, hát a kövérek csak kettesével járnak? Egyiken fekete selyemruha, a másikon sötétszürke divatos kosztüm. Esernyőt tartanak a fejük fölé, mind a kettő egyszerre beszél. — Két szurkos kis gyerek szólít meg: Bácsikák, kérek egy kis kenyérré valót. Alig van rajtuk ruha. Egyik három, a másik ötéves lehet. Pénzt adok nekik, elszaladnak. — Aztán már egyformának és unalmasnak látom az embereket. Magamban számolom: nyolcvanhét, nyolcvannyolc, kilencvenhárom. No még hetet. — Öreg hordár, kezében csomag. Cukor vagy cigaretta. A házsámokat nézi. — Sürgönyhordó áll meg a kapu előtt, a biciklit beviszi magával. Hangosan mondja: negyedik emelet. Köhög. — Két diák fiu, megállnak a kapu mellett, a könyvkereskedés kirakatát nézik. Egyiken félharisnya, francia cipő, matrózruha, a másik szegényebb fiu, hosszú nadrág, téli kalap, nagy, okos szem, sovány, csontos arc. — Még három masamód-leány, nagy dobozzal, amelyet ide-oda lóbál, minden embert megnéz. nincs több tízenháromévesnél, a ruhája szegényes és kopott, de azsüros selyemharisnya van rajta. Biztosan borravalónak kapta. — Fehér tenniszruhás férfi, megáll pont előttem, kiveszi a noteszét, valamit jegyez, tovább megy. Arcán, a jobb szemem mellett égési seb. — Most jön a századik. Rettenetes. Az első sánta jött visszafelé. Meglátott, dühösen nézett reám. Megijedtem, átszaladtam a kávéházba.